

— Накъде отиваме, Лазо? По какъв път вървим? — питаха нѣкои.

— Къмъ гърмежитѣ! — послушваше се Лазо. Тѣ не знаеха какво става на фронта, тѣ се изгубиха въ гората, но гърмежитѣ ставаха все по-силни и тѣ тичаха нататѣка съ изсѣхнали отъ гладъ и жажда езици. Тѣ тичаха къмъ германцитѣ, тѣ тичаха къмъ България.

Вече бѣха забравили, че сж сръбска войска, тѣ бѣха забравили, че носятъ сръбски дрехи. Нозетѣ имъ бѣха подкосени, но българскитѣ имъ сърдца тичаха къмъ германцитѣ, тичаха къмъ България!

Когато Лазо видѣ първитѣ германци, той съ викъ се хвърли къмъ тѣхъ и цѣлата дружина полетѣ по него. Тѣ не развѣваха бѣло знаме като сѣрбитѣ, които се предаваха. Тѣ бѣха забравили, че сж неприятели, че носятъ дрехи на сръбски войници. Тѣ се хвърлиха да прегръщатъ германцитѣ.

Германскитѣ войници се смаяха, но насочиха свѣтквичнитѣ си картечници, защото тия сръбски войници не вдигаха бѣло знаме.

— Българи! — извика съ все сили Лазо и политна на пѣтя.

— Булгарь! — извикаха нѣмскитѣ войници, оставиха оружieto и се впуснаха къмъ момчетата.

— Булгарь! Булгарь! Българи! Сълзи, викове и сълзи...

Нѣмскитѣ войници раздѣлиха храната си съ тѣхъ и имъ посочиха пѣтя задъ себе си. Той бѣше очистенъ. Тѣ можеха спокойно да трѣгнатъ по него къмъ България. Всѣки можеше да се върне и у дома си.

Българитѣ по селата промѣниха дрехитѣ имъ. Лазо се изправи предъ другаритѣ си:

— Сбогомъ, другари!

— Хайде, бе Лазо, нѣма ли да си ходимъ въ Щипъ?

— Не, азъ отивамъ въ София.

И той трѣгна. Войната бѣ разрушила пѣтя, всѣки мостъ. Минаването бѣ забранено. Но Лазо се промъкваше напредъ, газѣше калъ до колѣне, въ рѣкитѣ се хвърляше да плува, зъзнѣше и спѣше въ гората, но все напредваше и напредваше.

Когато Лазо мина презъ старата граница, стори му се, че възлѣзе на небето. Българскитѣ власти го приеха дружелюбно, въпрѣки че го смѣраха, че се движи по тия времена изъ пѣтищата.

Когато Лазо стигна въ София, бѣ нощно време. Градътъ бѣ затъмненъ. Но Лазо нѣмаше време да чака. Ако се бѣше наложило да се срещне съ братята си на небето, нима тамъ, въ ония небесни нощи, той тѣй лесно щѣше да ги намѣри? А тукъ той поне знаеше една улица и единъ нумеръ. Ще отиде при голѣмия, когото никога не бѣ виждалъ.

Стражаритѣ пазѣха въ нощта и го упѣтваша. Тѣ бѣха толкова любезни съ Лазо, че той си мислѣше:

— Ето ме, азъ съмъ наистина на небето! Азъ свободно имъ говоря на български и тѣ вмѣсто да се нахвърлятъ и да ми отрѣжатъ езика, мило ми отговарятъ на български! Азъ съмъ на небето, а тѣ сж арахангелитѣ!